RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 110.606 van 25 september 2002
in de zaak A. 90.756/VII-20.900

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. VAN PETEGEM,
kantoor houdende te 9060 ZELZATE,
Leegstraat 217,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 5 april 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 november 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 februari 2000;

Gezien het arrest nummer 97.082 van 27 juni 2001 houdende verwerping van de vordering tot schorsing;

Gelet op het verzoek tot voortzetting;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 11 juli 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die, loco advocaat K. VAN PETEGEM, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 15 augustus 1999 en verklaarde zich op 17 augustus 1999 vluchteling.

1.2. Op 25 november 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 februari 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 26 januari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger, zou problemen hebben gehad omwille van zijn Roma-origine. Betrokkene, als muzikant gevormd in het conservatorium van Kosice, zou in een zigeunergroepje gespeeld hebben en zou in het buitenland en in Kosice in Hotel Centrum zijn brood verdiend hebben. Betrokkenes echtgenote zou een opleiding als verpleegster gevolgd hebben en zou in het medisch centrum van Kosice gewerkt hebben. De laatste negen jaar zou ze omwille van haar kinderen niet meer gewerkt hebben. Betrokkenes oudste zoon, J. B. (geboren op 3 oktober 1985), zou zware gezondheidsproblemen hebben en betrokkene zou financieel enorme inspanningen gedaan hebben. Hij beweert dat de Slovaakse staat te weinig tussenkomt en hem aan zijn lot overlaat. Hij beweert dat de Roma's daarvan het grootste slachtoffer zijn. Betrokkenes kinderen zouden allen naar school geweest zijn en zouden er allen problemen hebben gekend. Ze zouden allen wel eens zijn aangevallen. Betrokkenes echtgenote zou verscheidene keren naar de directie zijn gegaan, maar de klachten bleven zonder gevolg. Op 13 augustus 1993 rond 18 uur zou betrokkenes zoon R. door een blanke buurman zijn verwond. Roman zou met z'n hoofd tegen een vensterblad geduwd zijn. Betrokkene zou na het incident naar het appartement van de buurman, wiens naam bij niet kent, gegaan zijn om uitleg te vragen. Toen de buurman de deur opendeed zou deze betrokkene een vuistslag gegeven hebben. Betrokkene zou gevallen zijn en zou nog enkele schoppen geïncasseerd

hebben. Betrokkene zou dan naar buiten gegaan zijn. Betrokkenes echtgenote zou vervolgens met haar andere kinderen naar buiten gekomen zijn en zou naar haar moeder gegaan zijn. Betrokkene en de geblesseerde R. zouden dan met de wagen naar de polikliniek van de oude stad gereden zijn. Beiden zouden er verzorgd zijn en zouden medische attesten gekregen hebben. Rond 20 uur zouden ze naar betrokkenes schoonmoeder gegaan zijn om daar zijn vrouw en kinderen op te pikken en zo terug naar huis te gaan. De volgende ochtend zou betrokkene, samen met zijn vrouw, klacht ingediend hebben bij het politiebureau (Furia). De politie zou al schertsend gezegd hebben dat ze een onderzoek zouden doen maar dat zou niet gebeurd zijn. Betrokkene beweert dat hij die buurman ongeveer zes maanden later in politieuniform had opgemerkt. Betrokkenes gezin zou uit angst verhuisd zijn naar een ander gebouw in dezelfde straat (van nr. 7 naar nr. 5). Sinds de verhuis zou het veel rustiger geworden zijn. De keren wanneer betrokkene die buur nog tegenkwam zou het bij verbale agressie gebleven zijn. Op 7 juli 1999, rond 10 uur 's morgens, zou betrokkene zijn buurman en drie kompanen in het centrum van Kosice tegengekomen zijn. In de hoofdstraat zouden ze betrokkene geslagen hebben en gedreigd dat ze hem zouden blijven afranselen. Betrokkene beweert dat de drie andere, hoewel in burger, ook politieagenten waren (hij zou hen daarvoor ook in uniform gezien hebben). Betrokkene zou zich niet verdedigd kunnen hebben. Betrokkene zou na het incident naar de polikliniek 'Jug' gegaan zijn. Men zou er een medisch attest opgesteld hebben. Daarna zou hij alleen naar de politie geweest zijn. Men zou er gezegd hebben dat ze de zaak zouden onderzoeken en ze zouden gevraagd hebben naar getuigen. Betrokkene zou, samen met zijn echtgenote en vier kinderen, op 13 augustus 1999 uit Slovakije zijn vertrokken. Ze zouden tot Aken per trein gereisd hebben. In Aken zou Z. F. (een schoonbroer) hen opgepikt hebben en naar Gent gebracht hebben. Op 15 augustus 1999 zouden ze het Rijk binnengekomen zijn. Op 17 augustus 1999 vroeg betrokkene de status van vluchteling aan; hij was in het bezit van een geldig internationaal paspoort.

Uit een vergelijking tussen betrokkenes diverse verklaringen (interview Dienst Vreemdelingenzaken en interview Commissariaat-generaal) dient opgemerkt te worden dat deze tegenstrijdigheden bevatten die aan de oprechtheid van zijn beweringen doen twijfelen. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij, na de aanval op zijn zoon en hemzelf op 13 augustus 1993, samen met zijn zoon naar de politie ging. Voor het Commissariaat-generaal beweerde hij echter dat hij samen met zijn vrouw naar de politie ging. Daarnaast beweerde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze (zijn gezin) na dit incident nog regelmatig rake klappen kregen terwijl hij voor het Commissariaat-generaal stelde dat ze tussen 1993 en 1999 relatief gerust gelaten werden en dat de incidenten beperkt bleven tot verbaal geweld.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat tegenstrijdigheden tussen betrokkenes verklaringen en die van zijn echtgenote op het Commissariaat-generaal de geloofwaardigheid van zijn relaas verder aantasten. Zo verklaarde betrokkene dat hij, na het incident van 1993, die buurman verschillende keren tegenkwam maar dat het bij verbale uitingen bleef terwijl zijn echtgenote stelde dat haar echtgenoot nog verschillende keren door die buurman geschopt werd.

Voorts beweerde betrokkene nog dat zijn echtgenote ooit werkte als verpleegster in het medisch centrum van Kosice terwijl zijn echtgenote beweerde nooit als verpleegster te hebben gewerkt (maar wel in een drukkerij).

Er dient ook vastgesteld te worden dat het zeer merkwaardig is dat betrokkenes echtgenote in haar verklaringen een aantal ernstige feiten aanhaalt waar betrokkene noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal melding van maakte. Betrokkenes echtgenote verklaarde namelijk dat hun zoon R. een armbreuk op school opliep; dat betrokkene de eerste keer (13 augustus 1993) door de buurman met een mes bedreigd werd en dat een onbekende hem ter hulp kwam; dat zij de politie belde en er drie agenten opdaagden en tenslotte dat hij op 7 juli 1999 door één van zijn agressors met een pistool bedreigd werd. Gezien de ernst van deze feiten lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene dit zou vergeten te melden zijn.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het gehele vluchtrelaas van betrokkene.

De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde stukken (internationaal paspoort van betrokkene en dochter H., twaalf medische attesten, twee kaarten van zijn muziekgroep, één foto van zijn muziekgroep, treintickets en een huurovereenkornst) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Bijgevolg blijkt uit onderzoek van het dossier dat er geen elementen aanwezig zijn die in hoofde van betrokkene een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie doen ontstaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 november 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat bij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel stelt dat de onduidelijkheden te wijten zijn aan het feit dat zij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een Poolse en niet door een Slovaakse tolk, zodat zij "zich in haar rechten gekrenkt acht";

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het verhoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het Slovaaks verliep; dat de verzoekende partij tijdens het verhoor in het kader van het administratief beroep geen opmerkingen formuleerde over het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel hem uitdrukkelijk daartoe was uitgenodigd; dat de Raad van State verder geen wetsbepaling bekend is die voorschrijft dat bij de verhoren in de asielprocedure tolken zouden moeten optreden die de taal van de asielzoeker als moedertaal hebben; dat de verzoekende partij voor het overige niet concreet aantoont welke vertaalfouten er door de tolk zouden zijn gemaakt; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat de verzoekende partij voorhoudt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is; dat zij de in de bestreden beslissing aangeduide tegenstrijdigheden tracht te ontzenuwen of te verklaren;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat, zo het middel dusdanig geïnterpreteerd wordt dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden acht, zij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak, en deze in feite te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij niet voorhoudt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn; dat de feitelijke vaststellingen steun vinden in het administratief dossier, en meer bepaald in de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenote; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig september tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	H. KETS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	**De voorzitter,**
H. KETS.	**E. BREWAEYS**.